

Steder. Naar man vil søge at besvare det Spørgsmaal, paa hvilket Grundlag det er rigtigst at fordele Skattebyrden, saa tror jeg nok, man vil komme til den samme Besvarelse her som de fleste andre Steder i Verden nemlig den, at Skattebyrden nødvendigvis maa fordeles paa mange forskellige Grundlag for overhovedet at kunne bæres i de moderne Stater, og at dersom man vil forsøge at bortkaste Statter, der hvile paa et Grundlag, som ikke kan komme ind under den ærede Forslagsstillers og Andres Begreb om, at det er rationelt, saa vil Skattebyrden paa de andre Grundlag blive saa overvældende, at den ikke kan bæres. Kun ved at fordele Skatten paa mange forskellige Grundlag, bliver det muligt at bære den Skattebyrde, som de moderne Samfund nødvendigvis kræve, det har viist sig andre Steder, det vil ogsaa vise sig her. Denne Udtalelse vil jeg bede forstaaet saaledes, at jeg mener, at dette Spørgsmaal kræver en ganske anden Undersøgelse end den, den ærede Forslagsstiller har kunnet foretage eller i alt Fald har meddelt os, at der er foretaget derom; men man maa paa ingen Maade lægge i min Udtalelse det, at jeg skulde fraraade, at Spørgsmaalet bliver underkastet en saadan Prøvelse.

Forslagsstilleren (Steenstrup):

Man veed paa Forhaand, at den høitærede Finantsministers Stilling kan ikke være anderledes, end han har udtalt. Han forlanger Kompensation for Alt, men han har ikke villet give os Kompensation for Gevinsten ved Konverteringen, hvor bliver den af? Da vi behandlede denne Lov, maatte vi ikke hænge Noget paa, som ikke stod i Forbindelse med den; hvad skal det anvendes til, det, som vundes ved den Lov? Jeg vil kaste det tilbage paa den høitærede Finantsminister. Jeg siger: Jeg har det Begreb om en Finantsminister, at han skal ikke alene tænke paa at forøge Beholdningen i Statskassen og paa, hvorledes han faar de fleste Penge ind, men hans Hovedbetragtning — det tror jeg rigtigst den høitærede Minister glemmer — bør være den, hvorledes faae vi rimelige Indkomster, saaledes at Nationen gaa frem i Velstand — den Side af Sagen glemmer den meget ærede Finantsminister. Han havde godt Die for den Side, da han var Indenrigsminister, men som Finantsminister har han ikke Die derfor. Det er i Virkeligheden ikke Finantsministerens Opgave at holde paa alle gamle Statter, naar de ere saaledes som denne, hvor det er bevist, at under de nuværende Konjunkturer er det de Menneſker, som staa paa Ruinens Rand, som maa bide

disse Statter. Naar har siden 1810 Situationen været som i dette Dieblik for faste Eiendomsbesiddere? Og saa siger den høitærede Minister, at der skal flere Oplysninger, der skal nøiagtigere Ting forelægges. Den meget ærede Minister maa undskyldte, jeg tager det ikke for fuldt Alvor; thi er der Noget givet og klart, saa er det det, at der er Skatter og Udgifter og Ulemper og Forstyrrelser nok forbundet med Omsætningen af faste Eiendomme, der bliver fuldt op alligevel. I samme Dieblik den høitærede Minister gjør gjældende mod mig, at det er farligt at tage denne Skat bort, bebrejder han mig paa en Maade — men ogsaa kun paa en Maade, — at jeg ikke har taget alle Omsætningsbesværligheder med. Det er af den simple begribelige Grund, at det er lettere overfor Ministeren at faae listet en halv Million ud af Statskassen end 3—4 Millioner. Jeg savner baade af den høitærede Finantsminister og af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) Paavisning om, at der er nogen Skat, der i nogen Maade i Uretfærdighed ligner denne Skat paa faste Eiendomme. Det er en ren Konfiskations-skat ved Siden af de mange andre Konfiskationsstatter paa faste Eiendomme. Skulde det være Grund til at beholde Halvprocent's Afgiften, at man ogsaa har $\frac{2}{3}$ Procent's Afgiften af alle de andre smaa Byrder og uendelige Besværligheder? Skulde det være Grunden til at vedligeholde den forfærdelige Ulempe i mange Egne af Landet, hvor Eiendommene ere saa udstykkede, at de kun have halv Værdi, og denne forringede Værdi maa de beholde, fordi Staten og Finantsministeren ikke har Die for den utilbørlige Besvær ved Omsætningsforholdene, saa at f. Ex. to Bønder ved Siden af hinanden, hvis Marker stritte ud til alle Sider, ikke kunne magelægge deres Eiendomme, saaledes at hver kunde bo midt i sin Mark, uden at Statskassen faar det og det, Landmaalerne det og det og Procuratorerne det og det. Staten burde snarere opmuntre Eiendomsbesidderne, hvis Lodder ligge saaledes, at de tabe den halve Værdi, til at magelægge dem paa en fornuftig Maade, den burde sætte Præmie derfor; men man har kun Die for at faae fat i Indtægt for at anvende den til Besæftninger, uden at man veed, hvad man vil med denne Besæftning og saa Gendarmer. Gendarmerne er noget af det mest utaalelige; hjemme hos os bestille de ikke Andet end at drive og gaa fra Dampskibet til Jernbane og fra Jernbane til Dampskib og staa og gabe. Saaledes er det i det Mindste i Svendborg Amt. Den Million have vi godt Raad til, men hvad